

РЕШЕНИЕ

№ 7238

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4673** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по искова молба на „ЕСТ“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], като се претендира обезщетение от Национална агенция за приходите във връзка с образувани ревизионни производства и издадени постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки, с които са запорирани сметки на дружеството.

Претендира следните имуществени вреди: 1) сума в размер на 7999.65 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 59 619,95 лв. за периода 26.01.2018 г. - 23.05.2019 г.; 2) сума в размер на 150.41 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 1121,01 лв. за периода 26.01.2018 г. - 23.05.2019 г.; 3) сума в размер на 17.38 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 131,18 лв. за периода 01.02.2018 г. - 23.05.2019 г.; 4) сума в размер на 46.72 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 435,72 лв. за периода 03.05.2018 г. - 23.05.2019 г. и 5) сума в размер на 9930.14 лв., представляващи пропуснати ползи върху задържана сума по сметка на ЧСИ С. П. в размер на 257 163,00 лв., за периода 28.11.2018 г. - 15.04.2019 г.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа исковете по заявените съображения. Претендира разноските по делото. Не представя писмени бележки.

Ответникът – Национална агенция за приходите /НАП/, чрез процесуалния си представител, счита исквата молба за неоснователна. Поддържа доводите изложени в

писмено становище. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С РА № 2221516008914-091-001/15.02.2018 г. на органи по приходите при ТД на НАП С. са установени на „ЕСТ“ АД, [населено място], задължения по ЗКПО в размер на 188 632,32 лв. и лихви за забава в размер на 68 531,80 лв.

С Решение № 974/09.07.2018 г. директорът на дирекция „ОДОП“, горепосочения РА е отменен и преписката е върната за извършване на нова ревизия.

С Решение № 1690/07.10.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“ е отменен РА № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019 г., издаден при повторната ревизия, в частта за установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди 2011, 2012, 2013 и 2014 г. и се потвърждава РА относно дължими лихви за авансови вноски в размер на 2191,09 лв. за данъчен период 2010 г., като се указва, че същото задължение е погасено по давност на основание направено възражение за изтекла давност.

Междувременно с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С 180022-023-0000249/24.01.2018 г., е наложена възбрана върху недвижим имот собственост на дружеството, запор върху банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД, „Токуда Банк“ АД и „Първа инвестиционна банка“ АД, както и върху МПС.

С постановления № С 180022-023-0000524/13.02.2018 г. и № С 180022-022-0009909/26.02.2018 г. са наложени обезпечения чрез възбрани върху други имоти на дружеството.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С 180022-023-0002977/16.08.2018 г., във връзка с извършваната нова ревизия на дружеството, са наложени възбрани върху недвижими имоти собственост на дружеството и запори на банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД, „Токуда Банк“ АД и „Първа инвестиционна банка“ АД, за сумата от 84 163 лв.

С Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки изх. № С190022-000-0133367 / 22. 03. 2019 г. (стр. 113 от дело 7831/20) е отказано вдигането на наложените обезпечения.

Наложеният запор и възбрани са отменени с Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С 190022-024-0018064/22.5.2019 г. Като мотив в постановлението за отмяна е посочено: налична сума от 178 932,18 лв. /задължението по РД/ по сметка за временно съхраняване на чужди средства за обезпечение на ТД на НАП С..

Посочената сума е постъпила във връзка с отправено искане до ЧСИ С. П. по изп.д. № 201889210400610 за заделяне на суми и за превод на сумите по сметка на ТД на НАП С.. Видно от писмо от 14.12.2018 г. от ТД на НАП С. е поискано във връзка с извършена публична продажба, да се заделят средства в размер на 257 163 лв. – предполагаем размер на публично вземане към 14.12.2018 г. Съгласно последващо уведомление от 3.4.2019 г. актуалният размер е бил 178 932,18 лв.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение в размер на законната лихва

върху запорираните суми за времето на запора, както и по т. 5 за времето през която цялата сума от 257 163 лв. е задържана по сметката на ЧСИ С. П..

С Решение № 4750 / 18. 05. 2022 г. по адм. д. № 5930 / 2022 г. по описа на ВАС, е отменено Решение № 1410 / 08. 03. 2021 г. по адм. д. № 7831 / 2020 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

С молба от 07. 06. 2022 г. ищецът поддържа изцяло предявените искиове.

Със становище от 13. 07. 2022 г., ответникът прави възражения за неоснователност на исковите.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

На основание чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В исковата молба се сочи, че са налице незаконосъобразни ревизионни актове, които са отменени с Решение № 974/09.07.2018 г. и Решение № 1690/07.10.2019 г. на директорът на дирекция „ОДОП“. Твърди се, че във връзка с обезпечаване на установените с отменените ревизионни актове задължения са издадени постановления за налагане на обезпечителни мерки, което е попречило за ползването на запорираните суми.

В същото време, по делото обаче не се доказва по безспорен начин настъпилата вреда за ищеца и причинната връзка между тази вреда и отменения акт.

Действително, налице са отменени по административен ред ревизионни актове, но ищецът не твърди причинени вреди от тези отменени актове, а исковата му претенция се основава на твърдения свързани с наложените обезпечителни мерки.

Действително, тези обезпечителни мерки са наложени с цел гарантиране събирането

на задълженията по издадените РА, но същите се основават на отделни административни актове (издадените постановления), за които няма доказателства, че същите са отменени по съответния ред.

В случая следва да се прави разлика между ревизионно производство и обезпечително такова, които макар и във връзка помежду си, се базират на различни процедури и съответно различни актове.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ДОПК, обжалването на ревизионния акт по административен ред не спира неговото изпълнение. Установените с РА задължения подлежат на принудително изпълнение и без да този акт да е влязъл в сила, освен ако не се поиска спиране на изпълнението на основание чл. 153 или 157 от ДОПК. В случай обаче, че впоследствие се отмени издадения РА, събраните принудително суми подлежат на връщане, по реда на чл. 128 и сл. от ДОПК, заедно със законната лихва.

Видно от заявеното в исковата молба (стр. 4 от същата, първи абзац), преведената на НАП сума в размер на 178 932,18 лв. е възстановена на 14. 11. 2019 г. и на 19. 11. 2019 г., както и законна лихва върху тази сума в размер на 7 693,86 лв.

В случая, единствената пряка и непосредствена вреда от отменените РА, е предварителното изпълнение на установените с тези актове суми (което е допустимо от закона, тъй като РА подлежи на изпълнение независимо от оспорването), но тази вреда е компенсирана след възстановяването на недължимо събраната сума, заедно с лихвата върху нея.

Претенциите за вреди от наложените обезпечителни мерки, както е заявено в исковата молба, обаче не са пряка и непосредствена последица от отменените РА.

Видно е, че обезпечителните мерки са наложени с няколко отделни постановления, като всяко такова подлежи на самостоятелно оспорване. В изпълнение на указанията дадени от ВАС, на ищеца са дадени изрични указания да доказателства за отмяна на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, но такива доказателства не са представени. Представено е единствено Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С 190022-024-0018064/22.5.2019 г., което е представено и при първоначалното разглеждане на делото. Видно е обаче, че като мотив в постановлението за отмяна е посочено: налична сума от 178 932,18 лв. /задължението по РД/ по сметка за временно съхраняване на чужди средства за обезпечение на ТД на НАП С.. В случая публичния изпълнител сам е отменил наложените обезпечителни мерки (не самите постановления, а наложените обезпечения) поради отпадане на обезпечителната нужда, тъй като задължението вече е платено, а не поради незаконосъобразност на наложените обезпечения. Както беше посочено по-горе, вредата от недължимо събраната сума, е отделен въпрос, различен от обезпечението и тази вреда е компенсирана чрез връщането на сумата със законната лихва.

В същото време е видно, че е налице изричен Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки изх. № С190022-000-0133367 / 22. 03. 2019 г. (стр. 113 от дело 7831/20), с който е отказано вдигането на наложените обезпечения, като няма данни този отказ да е обжалван и съответно отменен.

Също така е представено (стр. 129 от дело 7831/20) решение № 3853 / 06. 06. 2019 г. по адм. д. № 10191 / 2018 г. по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на „ЕСТ“ АД срещу Решение № ПО-100 / 10. 09. 2018 г. на зам. директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С 180022-023-0002977/16.08.2018 г.

В случая е безспорно, че нито едно от постановленията за налагане на обезпечителни мерки не е отменено, като незаконосъобразно поради което не е налице основание за присъждане на обезщетение, поради липсата на отменен акт. Въпреки това производството по делото не следва да се прекратява по аргумент на чл. 207, ал. 2 от АПК, тъй като всъщност ищецът се позовава на други отменени актове (издадените РА), но същите не пораждат пряка и непосредствена причинна връзка с твърдените вреди.

По същият начин е неоснователна и исковата претенция в частта, в която се претендират вреди в размер на 9930.14 лв., представляващи пропуснати ползи върху задържана сума по сметка на ЧСИ С. П. в размер на 257 163 лв. Видно е, че в случая отново нямаме отменен административен акт. Преведените от частния съдебен изпълнител суми по сметка на НАП, за удовлетворяване на публичните задължения, впоследствие са възстановени на длъжника със законната лихва. Липсата обаче на отменен административен акт и факта, че така твърдените вреди не произтичат пряко от отменените РА, води до недължимост на обезщетение.

В случая, дори и да е налице вреда, нещо което според съда не се доказва, същата не е в пряка причинна връзка с отменения акт, поради което исковата претенция е изцяло неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено. Размерът е определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като предвид определения диапазон от 100 до 360 лв., съдът намира че следва да се определи в размер близък до минимума.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ искова молба на „ЕСТ“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, с която се претендира обезщетяване за причинени имуществени вреди: 1) в размер на 7999.65 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 59 619,95 лв. за периода 26.01.2018 г. - 23.05.2019 г.; 2) сума в размер на 150.41 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 1121,01 лв. за периода 26.01.2018 г. - 23.05.2019 г.; 3) сума в размер на 17.38 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 131,18 лв. за периода 01.02.2018 г. - 23.05.2019 г.; 4) сума в размер на 46.72 лв., представляващи пропуснати ползи върху запорирана сума в размер 435,72 лв. за периода 03.05.2018 г. - 23.05.2019 г. и 5) сума в размер на 9930.14 лв., представляващи пропуснати ползи върху задържана сума по сметка на ЧСИ С. П.–в размер на 257 163,00 лв., за периода 28.11.2018 г. - 15.04.2019 г.

ОСЪЖДА „ЕСТ“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: